
Balázs Attila

MAGYAR FAUSZT

(az ördögi színjátékból)
– egyébként regény –

Gyakran mesélik emberek, hogy látták. Legsűrűbben természetesen Debrecenben tűnik fel, de találkoztak már vele Szegeden is, Sopronban, Miskolcon, Baján, Békéscsabán, Ózdon, Onódon, Keszthelyen, hovatovább egy ízben Kelebián. Budapesten ugyancsak gyakori „kedves” vendég. Egyesek tudni vélik, hogy a fővárosban a Bimbó utca elején rögtön balra található libazöld paneltömbben húzódik meg, de erre nincs szilárd bizonyíték. Csak pár csipkés káposztafoszlány a lépcsőházban, ennyi utalna arra, hogy ott kotyvasztaná titkos varázsitalait, gyógyleveleit a maga rejtett laborjában. Egyik csengőn, egyik postaládán, egyik elszórt levélen, drámai mozdulattal elhajított befizetési felszólításon sincs hasonló név, neki tulajdonítható álnév, persze, attól még ő valahol ott bújhat meg időnként. Ami viszont jelenéseinek időpontját illeti: leginkább úgy éjfél előtt, tizenegy és tizenkettő között szokott feltűnni valamelyik kihalt utcán – főleg akkor, amikor a felhők a hold elé tolulnak, a város hangulata megváltozik, s a harangok kondulni készülnek –, ösztövére teste hosszú, sötét, malaclopóra emlékeztető kabátban, úgy vágat felhúzott vállakkal, hóna alatt kerek fej káposztával. Előretolt homlokkal, loboncos hajjal igyekszik valahová, mint aki se lát, se hall, annyira lefoglalják a saját gondolatai. Annyira befelé néz, hogy nem egyszer megbotlik, majdnem orra esik, de hogy közben rágógumizik-e, vagy csak varázsszavakat mormol rezgő ajakkal, illetve mindkettőt egyszerre teszi, azt felettébb nehéz lenne a bármire is őszintén megesküvők csodálatra méltó bizonyosságával állítani, ellenben tény, hogy mozog. Ezzel együtt az egész ember lendületben van, ahogy az az örök életre kárhozottak esetében szinte kivétel nélkül megfigyelhető.

Ez hát a helyzet manapság a mi híres, jó öreg *prof. Hatvani Istvánunkkal*, akiről itt tulajdonképpen szó van (nem nehéz kitalálni), s akiről az a kósa hír járja, hogy réges-rég lepaktált, szakszerű nemzetközi jogi kifejezéssel élve: ratifikálta szerződését az ördöggel, ezért képtelen meghalni. Pontosabban egyszer már elhunyt, még hozzá súlyos eperohamban 1786. november 16-án délután négykor a saját házában, eltemették, de feltámadt, pusmog-

ják, a sátán segedelmével, és azóta járja homályos útjait. Hajózik játszi könnyedséggel a józan ész és az azon túliak felségvizein egyaránt, mint egy jó magyar Bolygó Hollandi. Olyan eleganciával, mintha a kettő között nem vargabetűzne ijesztő hasadék. Siet, mindig valami megoldatlan kérdésen töprengve, fizikai és szellemi határookra fittyet hányva, tárt karokkal siklik az újabbnál újabb tudományos, ugyanakkor misztikus, annál kevésbé politikus kalandok, felfedezések felé. (Bár a politikum se teljesen kizárt!)

További szereplők: *dr. Johann Faust (az átkozott örök ellenfél), továbbá a szintén nagy tudású orvos kollégák, ápolók, betegek, látogatók, nagy tudású portások stb. Nem utolsósorban magyar történelmi hírességek egész sora, világsztárok, történelmi celebek színes csokra. Fené(k)ből jöttek, és égből pottyantak.*

Helyszín: *egy kis kórház a város szélén, ahol megállt az idő, s néha csak a vastüdők monoton fűjtatása hallik, az erdőben pedig tombolnak az énekesmadarak. Szélesebben „helyszín” az egész bolygónk a maga ködként gomolygó, sok helyütt vérgőzös, másutt frivol, akár fajfej történelmével.*

Cselekmény: *főleg a két egymásra féltékeny polihisztor időnként kegyetlen-ségekre hajló (szellemi) párbajozása a többiek előtt. Szó van hitről, hitetlenségről, sportról, tudományról, művészetekről, filozófiáról stb., nem utolsósorban gyógyászatról; Ég és Föld állásáról. Szív és Ész kapcsolatáról. Lutriról. Pokolról és Paradicsomkertről. Az ezek apropóján történő utazások kalandos cselekedetei is szórakoztató módon a művelt közönség elé tárva.*

Összeállításban: *természetesen a Jó győz. És megszólal az Angyalok Kara. (De addig még eléggé sok idő van hátra: Igazság kedvéért.)*

Tömören a kerekded rész:

ISTENNYILA, PATTOGATOTT KUKORICA, 'URBÉKOLÓSDI, FRANCIS FORD COPPOLA, APOKALIPSZIS, DR. ASHMODI KOMMANDÓS JELENÉSE

Kedves olvasó, nyilván emlékszünk mindannyian arra a furcsa történetre, amelyről maga Nikola Tesla is vallott, és amely a *tunguszkai esemény* névvel vonult be a TÜN-be (a Tisztázatlan Ügyek Nagykönyvébe). Most nézzük meg közelebbről! 1908. június 30-án reggel valami, ami nyilvánvalóan a légkörből érkezett, óriási méretű pusztítást vitt végbe Szibéria kö-

zepső részén, Alsó-Tunguszka és a Léna folyó között. Az emberek óriási robbanást észleltek, amely gigászi fényvillanással járt. („Úgy odabaszott, mint a parázsló kalapács! PONYIMÁJES?”) A robbanás eredményeként mintegy harminc kilométeres körzetben az ott legelő vagy már kérődző állatok mindegyike hamuvá égett, illetve megsült. Feljegyezték, hogy egy valahol marék kukoricát szerzett vaddisznóban kipattogott a mag. A fák gyökerestül kifordultak, némelyikük állva halt meg úgy, hogy megszenesedett. Egy olyan jó hetven kilométernyi távolságra lévő településen a detonáció kiverte az ablakokat, félfástul döntötte be az ajtókat, falhoz vágta az épp valamerre tartó polgárokat, a kutyákat leszakította láncáikról, elröpítette a kubikosok talicskáit, megtáncoltatta a lapátjaikat – a takarítónők seprűit ugyancsak –, és híre kelt, hogy valahol – eszméletlenül messze valamelyik lágerben – egy sakktáblát is felborított fehér lépéselőnyél. (Alig lehetett fejből rekonstruálni a fontos játszmat, amelyre a táborban rengeteg szerencsétlen rab fogadott.) Hogy milyen távolra hatott, bizonyítja az is, hogy a transzszibériai expressz Szentpétervár és Vlagyivosztok között robogó reggeli járatáról, mintegy félezer kilométerről is látták az utasok a lángcsóvát, de hiába érdeklődtek egyesek rémületükben a kalauznál, a szerencsétlen férfi nem tudott semminemű megnyugtató felvilágosítással szolgálni. Ugyan halványan emlékezett, hogy a nagyanyja egyszer rég mesélt valami hasonlóról, azonban nem figyelt oda eléggé, ennél fogva később nem tudta rendesen felidézni, így adott helyzetben sem. Csak annyit volt képes kinyögni a saját anyanyelvén (oroszul /tévednek azok, akik jakutot emlegetnek!/): állati nagy szerencse, hogy nem a lokomotív robbant fel.

Hogy mi történt azon a napon Szibériában, pontosan máig tisztázatlan. Öngyulladás ebben az esetben kizárt, mert a titokzatos valami – az az „istennyila” – fentről érkezett; valószínűleg meteor, azonban egyetlen darabkáját se lelték meg soha. Természetesen ez a rejtélyes dolog is (mint például a sok helyütt és sokak által hosszan és kellő szenvedéllyel tárgyalt önelégés, a *combustio spontanea*) a különböző feltevések garmadával járt, amelyek között akadtak – a dolog természete szerint – egészen elvadultak. Sajnos rájuk itt és most, ahogy valószínűleg később sem térhetünk ki a tudományosság szentségét tiszteletben tartva. Csupán főbb vonalakban említenénk némelyiket, elsősorban a jégaszteroidát, de arra se akadt szilárd bizonyíték, akárcsak az üstökösre. Illetve a meteoritra, így máris lezártuk. Eltologattuk, ahogy szokás, a kisebb ellenállás irányába’. *Ad acta*.

Mások annak az álláspontnak a védelmére sorakoztak fel feltűrt ingujjal, a verekedés izgalmában kipirult arccal, hogy az emberiség filmművészeté-

ben elterjedt sztereotípiákkal ellentétben vannak humánus földönkívüliek is (amilyen például a kis E. T.). Nekik valamiért jóságos terveik léteznek még velünk kapcsolatban, ezért tkp. felrobbantották valamiféle lézerszerű megoldással az egész földünket veszélyeztető üstököst. Következésképp – hála nekik – annak csak egy darabkája hullott a nyakunkba. Sajnálatos módon ezek az űrbéli figurák mind a mai napig nem materializálódtak előttünk, ahogy kétségtelenül a Megváltó tette egykor, így erre a „marslakós” hipotézisre sem lehet kellőképp kiszellőztetett ésszel hivatkozni.

Továbbá akad szép számmal olyan is, akinek meggyőződése, hogy a föld légkörébe jutó kevéske antianyag okozta a bajt. Am utóbbit is: mivel lehetne bizonyítani? – Így marad a magyarázat abban az óriási mennyiségű tudományos és nem tudományos anyagba zárva, amelyet az amerikai hatóságok 1943. január 7-e után szállítottak el teherautókkal egy New York-i rezidenciából. Az igencsak megpörkölődött iratok és egyebek, a vargát rántott cipők és kormos instrumentumok a valahol másutt, egy hotelben elhunyt Nikola Tesla tulajdonát, illetve hát a tudós csodabogár rendezetlen hagyatékát képezték. Említett dátum pedig a megöregedett feltaláló (első) halálának napja. Hogy Nikola Tesla keze csakugyan benne van a tunguszkai eseményben, bizonyítani látszik az (is), miszerint életének utolsó éveiben fizikus zsenink – nem titkoltan – egy mindennél pusztítóbb fegyver létrehozásán fáradozott, még hozzá a tökéletesített Faraday-dinamó alapján. Ezzel kapcsolatban ne feledjük: Tesla volt e világ életében az első ember, aki olyan nagyfrekvenciájú mágneses teret hozott létre, amely téren belül a katódcsövek maguktól kezdtek el világítani, és ez olyan hatást gyakorolt a jelenlevőkre, amelyet előtte az indiánokra gyakorolt a mozgófilm. A Tesla-hagyaték tehát eltűnt, egyelőre aligha lehet valamit tudni róla. Pedig eleinte, míg Nikola Tesla élt, a tábornokok csak legyintgettek az elképzelésre, utólag jöhetett meg az étvágyuk.

DR. FAUST: Ugyan, pont ők tudnának valamit is megítélni? A bárzongoristáknak a kuplerájban több eszük van. De erkölcsük is.

DR. HATVANI: Ebben a témában sem vagyok otthon.

DR. FAUST (*vicsorog*): HAARP!

DR. HATVANI: Harap?

DR. FAUST: De még mennyire. Lehet tudni róla. A hagyatékról. HAARP!

DR. HATVANI: Vau, vau... ellenben ha visszakomolyodnánk, ahogy többnyire sikerül?

DR. FAUST: Szóval, a HAARP mint High Frequency Active Auroral Research Program. Hallott róla?

DR. HATVANI: Érzésem szerint ha nem rohanok ki innen menten, akkor hallani fogok.

DR. FAUST: Nagyfrekvenciás aktív ionoszféra-kutató program, egy ideig a verebek is csiripelték a fán. Madarak a dróton.

DR. HATVANI: Na, engem se került el, persze, sokat olvastam róla.

DR. FAUST: Ugyan mit?

DR. HATVANI: Azt, hogy az Egyesült Államok haditengerészete is benne van, ahogy benne volt az eltűnt, majd megkerült Eldridge cirkáló és a fedélzetbe olvadt matrózok rejtélyes ügyében úgyszintén. Csak itt kevésbé homályos a dolog. Itt egy antennamezőről van szó az alaszakai Gakona közelében, az amerikai légierő egyik birtokán, ahol minden jel szerint komoly tudományos munka folyik, amelynek célja kutatni az ionoszférát.

DR. FAUST: Ez így szépen hangzik, csak megfeledezett arról, hogy ebbe beletartozik az is, hogy a magas légkörbe mesterséges változásokat idéznek elő frekvenciabombázással, a következmények pedig beláthatatlanok. És hogy ebben a békés célok eltörpülnek, mi sem bizonyítja ékebben, mint az, hogy vastagon benne van a játszmában az amerikai védelmi minisztérium.

DR. HATVANI: Rendben, akkor ne vesztegessük a drága időnket! Térjünk rá nyomban az összeesküvéses-elméletekre, mielőtt Crescencia nővérkénk befutna főnökörségéről a megbeszélésre.

(A nővér abban a pillanatban be.)

DR. FAUST: Ajjaj, falra festettük!

DR. HATVANI: Ne sopánkodjék, jöhetett volna akkor is épp, amikor ön a Pajzán Toldiból idézett tetszetős részeket.

NŐVÉR: Hogy mikor jöhettem volna?

DR. FAUST *(nevetve)*: Megtörténhetett volna a Lohengrin-nászdalnál az emlékezetes belépője, kedves nővérkénk, amikor Johanna egy olyan jó öblöset...

NŐVÉR: Emlékezetes?

DR. FAUST: Úgy értem, maga sose feledné.

NŐVÉR: És Szent Johannáról beszél? Esküszöm, egy szót, de annyit sem értek ebből.

DR. FAUST: Kölcsönadhatom a könyvecskét. Lebilincselő olvasmány. Biztos élvezné, csak aztán meg kell gyónni erősen.

DR. HATVANI: Na, jó, elég ebből! Drága Johanna...

NŐVÉR: Crescencia.

DR. HATVANI: Istenem, Crescencia! Kérem, ha van még egy kis dolga valahol, akkor nézzen utána. Valamit megvitatnánk itt még gyorsan, mindjárt lezárjuk.

NŐVÉR: Ismerem én azt. Addig kétszer is körbeutazhatom a világot.

DR. FAUST: Hatszor is, ha seprűje van.
(*Crescencia keresztet vet, de mosolyog.*)

NŐVÉR: Távozz tőlem...!

DR. HATVANI: Ismeri Faust kolléga páratlan humorérzékét.

NŐVÉR: Volt rá időm megismerni. Csakugyan páratlan. Akkor kimegyek még egy picit levegőzni. Eléggé szédülök ma.

DR. FAUST: Később megvizsgáljuk.

NŐVÉR: Köszönöm. Megyek... Megyek és meglesem, nem tart-e erre az Ashmodi doktor úr, nehogy meglepjen bennünket. A múltkor katonai terepruhában és faágacsokkal álcázott sisakkal a fején igyekezett észrevétlenül becserkészni bennünket, ám én résen voltam. Emlékszenek? Észrevettem, ahogy a gukker visszaveri a napfényt.

DR. HATVANI: A mai napig hálásak vagyunk.

DR. FAUST: Bőven, hiszen ahogy a Talmud mondja, a hála semmibe se kerül, s egyaránt kedves Istennél és embereknél. Egyébként Macbeth...

DR. HATVANI: A Talmud bölcsessége nem vesz el semennyit se Crescenciánk bátor helytállásából.

DR. FAUST: No, nem is azért mondtam.

NŐVÉR: Néhány páciens tévézik, pedig az ágyban lenne a helye. Olyan szépen kértek.

DR. HATVANI: Ó, az a maga vajszíve!

DR. FAUST: Akárcsak az enyém. Én galambszívet örököltem az édesanyámtól. Hogy is megy az a turbék nóta?

NŐVÉR: Na, még csak az lenne az igazi, ha a Nagyfőnök nótázáson kapná magukat. Jó, fordulok egyet.
(*Nővér el.*)

DR. HATVANI: Galambot ne is emlegessen, kérem!

DR. FAUST: Igen, igen, ezek a fehér mellhúsú tubicák a levegő patkányai. Épp azért mondtam, mert tudom, hogy utálja őket.

DR. HATVANI: Most is olvastam róluk valami rémeset.

DR. FAUST: Ha fél tőlük, minek olvas róluk?

DR. HATVANI: Mások miért olvasnak Agatha Christie-t? Nálam a galambok töltik be ugyanezt a borzongató szerepet.

DR. FAUST: Főképp a döglöttek?

DR. HATVANI: Brrrr!

DR. FAUST: Nos?

DR. HATVANI: Nos. Állítólag az van, legalábbis egyes próféciák szerint, hogy a jövőben a galambok úgy el fognak szaporodni, hogy valóságos csapásként fogja azt a földi élőlényisereg megélni. Beleértve bennünket, embereket. Átkozni fogjuk Noé atyánkat, hogy nem szabadult meg tőlük valahogy.

DR. FAUST: DRÁMAI GALAMBRIASZTÁS.

DR. HATVANI: Az meg mi? Ekkora betűkkel!

DR. FAUST: Nem tudom, az Újpesti piac környékén van egy kis üzlet. Galambriasztókat árulnak. Ez áll a cégtáblájukon. A múltkor láttam, amikor elugrottam sütőtökért. Állítólag olajfaággal dolgoznak mint ijesztő ostorral. Nem foglalkoztam vele behatóbban, csak utóbb ütött szöget a fejembe, akkor azonban legalább százast.

DR. HATVANI: Érdekes.

DR. FAUST: Viszont ha már drámai, akkor mi van ezzel a drámai elszaporodással?

DR. HATVANI: Az, hogy hiába nincs epéje a galambnak, nagyon agresszív, felettébb agresszívan terjeszkedő, minden madarat, minden lényt ki fog szorítani a légtérből.

DR. FAUST: Sok galamb sólymot kerget.

DR. HATVANI: Ugyanakkor maradéktalanul átveszi a patkány szerepét. Az újabb pestisek azon túl majd légipostán fognak érkezni.

DR. FAUST: Feladó ismeretlen?

DR. HATVANI: Többnyire.

DR. FAUST: Például Mr. Ebola Afrikából.

DR. HATVANI: Például.

(Csend.)

DR. FAUST: Tudtam már akkor, amikor a pestisdoktorokat olyan madár-maskarába öltöztettük. Hogy az még visszavág. Emlékszik, hogy néztek ki?

DR. HATVANI:

DR. FAUST: Pontosan. Jól szolgál az emlékezete. És akkor ez nagyobb csapás lesz, mint a Nikola Tesla tunguszkai huszárvágása?

DR. HATVANI: Akár.

DR. FAUST: Nahát...

(Csend, csak a tévé hallatszik messzebről, ahogy focimeccset közvetít; a Bayern München vezet lóhossznyira valaki ellen.)

DR. HATVANI: És akkor mi is van azzal a Harappal?

DR. FAUST: Ja. Harap a kutya! Szóval, van itt valami egészen érthetetlen. Teslát, ugye, Goethe inspirálta a Nagy Fény permanens előállításának és elvben zavartalan

szolgáltatásának a feltalálására. Méghozzá ama dinamikus váltakozás, egymásnak szegülés ragyogó goethei holdsugara és a tenger hullámai, ahogy azt épp maga, drága Stephanusom fogalmazta meg valamikor egy tudományos konferencián. Ugyan kissé túl elszálltan, ha az ott jelenlevők zömének a lírai befogadóképességét vesszük figyelembe, ám szerfelett tetszetős módon. Azonban most minden goethei, luciferi vonatkozást félre, dialektikát félre! Megeszem a kalapom, hogy stílszerű legyek, befalom, de akkor se értem, nem tudok rájönni, miért emlegette Kempelen sakkozógépét olyan valamiként Tesla, ami egy ponton döntő hatást gyakorolt a munkásságára.

DR. HATVANI: Emlegette?

DR. FAUST: Említette.

DR. HATVANI: Hm, talán a csikóugrás. Azzal együtt hogyan lesz szemfényvesztéssel a törpéből óriás.

DR. FAUST: Én is ide lyukadtam ki többnyire. A borgesi tükrök labirintusában.

(Csend.)

Illusztráció forrása:

https://fr.wikipedia.org/wiki/Costume_du_m%C3%A9decin_de_ peste

DR. FAUST: Tudod, drága Istvánom, néha elgondolkodom azon, kettőnk közül melyik az örültebb.

DR. HATVANI: Már megint letegezett, kolléga?

DR. FAUST: Egyszer ihatnánk egy pertut. Ennyi év után. Csak úgy, lege artis.

DR. HATVANI: Ihatnánk, van valami kéznél? Egy kis gyöngyöző aqua vitae? Egy kis gügyiféleség. Raki, targyi, cujka... milyen nevét hallottam még? Egy kis sligovic. Sljivovica.

DR. FAUST: Olyan pálinkovácška, amellyel ha megráztad az üveget, háromszor is körbejárhatod a templomot, és még tartani fogja a láncát?

DR. HATVANI: Pont.

DR. FAUST (*némi vívódás után*): Nem tudok róla.

DR. HATVANI: Hát, a klotyótartályban az a kis snapsz a karácsonyi potyka mellett?

(*Csend.*)

DR. FAUST (*fürkésző tekintettel*): Hipotézis.

DR. HATVANI: Oké, maradjunk ennyiben. Nem számoljuk meg a ló fogát.

(*Csend.*)

DR. HATVANI: Rendicsek, ahogy mondták volt anno az újvidéki kabaréban. Viszont ad captum vulgi.

DR. FAUST: Igen?

DR. HATVANI: Hogy én is harapjam-vágjam. Tesla, Tunguszka, ionoszféra?

DR. FAUST: Mi nem világos még?

DR. HATVANI: Hát nem világos például az, nincs benne logika, ha már egyszer akkora csapást mért Tesla az orosz tundrára meg a szerencsétlen legelésző-szoptató szarvasokra – a dongalábú pézsmatulokra, törpecserjére, ezüstrókára, mohára, illetve arra a sok gezemicére még, ami arrafele található –, biliárdasztal mandinereként használva a felső légkört, alkalmazva a csikóugrás modelljét, akkor az miért nem kellett a katonaságnak azon nyomban? Ráadásul azt is bemérte strammul, hogy ne találjon el falut, következésképp tudott célozni vele. Szóval, miért is nem haraptak rá azon nyomban? A fogsorukat reparáltatták épp a sarki technikuskánál?

DR. FAUST: Fogas kérdés, hogy maradjak e humoros hangvételnél. Valószínűleg rendkívül költséges, fegyverként nem szállítható, ilyesmi lapulhat nehezen kiugrasztható kövér sarki nyúlként a bokorban.

DR. HATVANI: És aztán mitől lett megint ez a fenenagy érdeklődés?

DR. FAUST: Az időjárás miatt. Világos, nem?

DR. HATVANI (*ráncolt homlokkal*): Az időjárás...? Mi?! Esett az eső? Fagyott éppen? Riant a jég? Békák potyogtak a felhőkből?

DR. FAUST: Ugyan, drága kolléga, ne tegyen már úgy, mint aki nem tudja. Hogy aki termőföldet varázsolhat a sivatagból, vagy a termőföldből sivatagot, nagy hullámokat tud támasztani a tengeren, akár meg is nyithatja a vizeket, parancsolni képes a szökőáraknak, hogy akár kontinenseket sodorjanak el, fél fenékkal – ha nem is egésszel, de az is lehet, hogy mégiscsak a teljessel – máris odaülhet az Úr mellé az Égi Trónra. Oda pingáltathatja magát Michelangelóval a faliképre.

DR. HATVANI: Tényleg, tényleg.

DR. FAUST: Noé második jelenése. Felvétel indul!
(*Felvétel nem indul, viszont ismét egy kis szünet; most éppen nem hallatszik semmi.*)

DR. FAUST: Olvasta *Az angyalok nem játszanak hárfán* című könyvet?

DR. HATVANI: Gondolom, az valami fajsúlytalan lektűr.

DR. FAUST: Aligha. Látja, látja... A kötetben számos olyan interjú található, ami ehhez a témához tartozik.

DR. HATVANI: Alany?

DR. FAUST: Például Elisabeth Rauscher, a híres fizikus.

DR. HATVANI: Teszem hozzá, parapszichológus.

DR. FAUST: Mit számít? Annál sokoldalúbb.

DR. HATVANI: Rendben, mit mond?

DR. FAUST: Rendkívül találó mód a mi sérülékeny ionoszféránkat holmi szappanbuborékhoz hasonlítja. Idő előtt ki fog pukkadni, és az lesz a konyec filma. BUMM!!! Jó éjszakát, gyerekek, ennyi volt mára. The End. Ende, ahogy akarja. Kraj! オーノゝーオーノゝー. Vége. The Doors. Jim Morrison. Père-Lachaise temető, Párizs, ezerkilencszázhetvenegy. Mi még?

DR. HATVANI: Képzettársításban nincs hiba.
(*A távolabbi helyiségben a tévében a Bayern-mérkőzés után /a bajorok nyertek Mandžukic, az agyontetovált horvát csatár hat góljával/ Francis Ford Coppola Apokalipszis most című filmjét vetítik a Doors zenéjével; Marlon Brando rezzenéstelen, ám a képernyőn vibráló arca látszik oldalról, az egymásra nyitott ajtókon át.*)

DR. HATVANI: Ezek szerint elkezdhetjük írni a testamentumot.

DR. FAUST: Csakis. Természetesen két tanúval.

DR. HATVANI: Melyik kettővel?

DR. FAUST: Most maga ismét viccel, drága jó dr. Stephanusom?

DR. HATVANI: Nem.

DR. FAUST: Az Úrral meg az Ördöggel. Egyébként mindketten csak akkor tudnak írni igazából, amikor együtt vannak, és összeszűrik a tentát, meg összecattintják a pennát. Ami természetes, hisz ezt az egész világot az ördög húzza, isten tolja, vagy fordítva.
(*Csend. Coppola apokalipszise.*)

DR. HATVANI: Képzeld.

DR. FAUST: Mit?

DR. HATVANI: Álmomban Tesla rózsakeresztes lovagként jelent meg, és beszélt hozzám egy hosszúkás, virágmintás vázával a kezében. Valami vakablakban ült. Mintha egy malom oldala lett volna a délvidéki Szent-tamáson. És néha beleszólt a vázába, ami furcsa hangzást eredményezett.

DR. FAUST: Mégis, mit mondott?

DR. HATVANI: Eléggé érdekeset.

DR. FAUST: No!

DR. HATVANI: Pontosan emlékszem, azt találta mondani, hogy az ember a keresztút segítségével kitör a természet elektromágneses börtönéből, hogy lehetővé tegye az elveszett hazába, a Mozdulatlanul Mozgó Birodalomba való újrafelvételt.

DR. FAUST: Feladta a leckét. Tanár úr.

DR. HATVANI: Feladta. Egyben megmutatta nemcsak a költői, hanem egyáltalában a köznapi képzetársítást mint az egyik leggyorsabb utat bárhova. Az isteni gondolat szárnyán innen, persze.

DR. FAUST: Mert az überelhetetlen. Ha az Úr az angyalok Angyalaként megsuhogtatja a maga tollseprűit, akkor lehullanak a nagy turbulenciától – az ég drapériáival együtt – Michelangelo mennyezetfreskói.

DR. HATVANI: No, nem, attól még tapadnak.

DR. FAUST: Esetleg lejönnek az utólag falra pingált bugyik.

DR. HATVANI: Azt hiszem, már megint lemaradtam. Vennék egy kis levegőt én is...

DR. FAUST: Levegőtét – Goethe levét.
(*Ebben a pillanatban a sebtében visszatérő, kissé szétálló fogazatú nővér prérikutya-füttyjele nyomán a tévé elhallgat, a betegek visszaillannak az ágyukba.*)

DR. FAUST: Hát, az asszociáció egzakt sebessége méter per secundumban kifejezve?
(*Nem érkezik válasz, mert abban a pillanatban – álarc nélkül ugyan, de – kommandós egyenruhában bevágódik az ablakon dr. Ashmodi, ízzé-porrá*

zúzva azt, amit eltűnése előtt Nikola Tesla nagy nehezen megjavított; látván a kárt, Crescencia nővér elfehéredik, és dr. Hatvaninak úgy kell elkapnia, hogy a földre ne zuhanjon.)

DR. ASHMODI: Állj! Senki se mozdul! Mindenki a helyén marad!

DR. FAUST: Üdvözlégyen, Nagyfőnök. Örömmel látjuk, hogy ebben az évben se mondott le a kissé extrém szokásairól.

DR. ASHMODI: Kuss! Falhoz! Hátat fordítani, lábakat szét!

NŐVÉR (*elcsukló hangon*): Én is?

DR. ASHMODI: Mondtam, mindenki!

DR. FAUST (*a bajsza alatt mormogva*): Na, ez megmarad komcsinak örökre.

DR. ASHMODI: Egyébként ha valaki nem tudja, leszoktam a dohányzásról.